

החברותא

החברותא בטאען פנימי לחברים גליון מס 638 בס"ד ערש"ק פר' כי תצא ז' אלול תש"פ

פנינים יקרים מפרשת השבוע ועניני דיומא אלול

כי תצא למלחמה (כא, י) כשיש קצת שחרור מיצה"ר אז יהיה המלחמה גדולה ביותר, וכן מצינו שדייקא בהניח הא' לך מכל אויבך מסביב דייקא אז המלחמה תמחה וכן בכל ענין וענין.

כי תצא למלחמה על אויבך (כ"א, י) הכתוב מדבר על המאבק התמידי הנטוש בין האדם ובין אויבו הנצחי - היצה"ר, הרי אמרו חכמינו יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו (קדושין ל:). משמע איפוא שבדרך הטבע קשה מאד לכבוש את היצה"ר על כן אמרה תורה אתה תצא למלחמה והקב"ה יעזרהו כמש"כ בהמשך ונתנו ה' אלקיך בדרך - שכן הבא ליטהר מסייעין אותו. (תורת משה)

ושבת שבו (דברים כא, י) שילמד ממה שהיצה"ר עושה רצון השי"ת מה שמפתהו... כך יעשה רצון ה' ויתחזק. (בעש"ט)

איתא בגמ' (ברכות ה"א) לעולם ירגיו אדם יצ"ט על יצה"ר... יקרא קריאת שמע יחוד שמו יתברך עי"ז ישובה שבו שהיא תשובה מאהבה וכששבת שבו חוזר האדם לעבוד את ה', רמו למאה"כ וירש זרעך את שער אויביו. (מתוך ספר הזכות)

אמר אחד החסידים לתלמידיו אילו לא נמצא חטא ועון הייתי מפחד שלא ישלום בכם מה שהוא גדול יותר מן העון. אמרו לו ומה גדול מן העון, אמר לו הגאות והחונף, נמצא לפי"ז עוד איזה דבר טוב בעוונותינו ובעוונות אבותינו שאם תזוז דעתו אומרים לו חוזר לאחוריק ועי"כ בא לידי שפלות והכנעה וכו'.

(חובות הלבבות)

מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה' (משלי יח) בדרך רמו נראה לי לפרש על חדש אלול, דהנה ימי אלול הן המה ימי רצון לעורר נפשות ישראל בתשובה, בעת שמתעורר הרצון העליון לעורר נפשות ישראל בתשובה מוצא האדם בדעתו את הטוב ומתחרט ושב על הרע וממשיך אליו הרצון העליון ויקובל בתשובה שלמה, וזהו מצא אשה רמו לחדש אלול מזל בתולה אזי מצא טוב שידע ויבחין בטוב ויפק רצון לחזור בתשובה. (בני יששכר)

ואתחנן אל ה' בעת ההיא וכו' (ג, כג) בעת ההוא דייקא והוא אחר מלחמות סיחון ועוג שהיה באלול, והנה הוא עת רצון לקבלת התפלות, הנה סיחון ועוג גמטריא יג"ר כי אחר כיבוש סיחון ועוג נאמר ויגר מואב כי להבדיל לגבי אומות העולם היה סיחון ועוג כשמירת המזוזה כביכול. (מתוך מגלה עמוקות)

אז ישמח בתולה במחול וגו' (ירמיה לא) רמו לחדש אלול אשר מזלו בתולה, הנה תשמח במחול, כשימחול השי"ת עוונותיהם של ישראל.

הכל הולך אחר היסוד שהוא שורש הכל והוא המחשבה הקדומה ברצון העליון עבור איזה ענין איתערותא כדי שיהיה אח"כ הנהגת כל העולמות על ידי איתערותא דלתתא, ואף שישאל עדיין לא סיגלו מצוות ומעשים טובים עם כל זה הספיק לאיתערותא מחשבתן של ישראל מה שיעשו אח"כ וגשאר כח זה בימי רצון חודש אלול שאז היה הרצון בשעת בריאת העולם ומאז נקבע לדורות. (בני יששכר)

התחלת אלול קורין תמיד סדר שופטים ושופטים תתן לך (טו, יח) שזהו התחלת התשובה ועיקרה אשר הבעל תשובה מחויב להושיב שופט ושופט אצל כל שערי דהיינו כל החושים אשר המה שערים באדם שפתחם הבוית"ש להשתמש בהם כמו עינים אזנים חושים ופה וכו' מחויב האדם להושיב הדעת לשופט וכו' כמו שנהגו תלמידי הרמ"ק ז"ל. (אגרא דכלא)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

נפש דפ"י שיחת הרא"ה חלק א' פרק ט

מהיופי של הבריאה של הרבש"ע כמו שהעוור אינו יודע כמה מפסיד מזה שאינו רואה. ולכך אינו מתאמץ מספיק כדי להכנס ולהכניס את הבריאה לשלב השלישי שהיא בית המקדש השלישי בביאת המשיח.

היום אנו נמצאים במצב של הכאב האחרון לפני השלמות כמו הכאב האחרון שלפני הלידה. אלא שהיולדת מסכימה בדיעבד לסבול את הכאב האחרון שלפני הלידה. מתוך ידיעה שאין ברירה אם רוצים הולדה צריכים לעבור חבלי לידה. אבל אנו לא מרגישים שהכאב שיש לדור שלנו הוא כאב של לידה, ולכך כאשר מגיע כאב לא מקבלים אותו באהבה ולומר שהסבל הוא טוב כחבלי לידה אלא דוחים את הכאב ומוותרים עליהם והרי הוא כאילו מוותרים על ביאת המשיח מחמת זה שאינו רוצה לסבול את הכאב.

וזאת לידיעתנו, לכל אחד מוכן השלמות ממש וכל אחד יכול להשיגו, ואין כל הבדל באיזה מצב אנו נמצאים כי בתקופתנו הדרך של ה' נמצא אפילו אצל האנשים הנמוכים ביותר. ובהתאמצות קלה של ביטול הרצון העצמי אל רצון הבורא אפשר להשיג את השלמות בבנין בית המקדש וביאת משיח צדקנו. והוא שיתבע מעצמו להכיר ולראות כמציאות ברורה שאין מציאות של סבל ואז ירגיש שהתבן הוא ריפוד ואת האבנים יראה כלחם טרי.

הרא"ש סיים: אם אנו נכריח את עצמנו להתבטל אל ה'. שהוא נגד הגוף - החומר. אז נכריח את השי"ת כביכול ונאמר לו: בעל כרחך אתה נמצא...

בתקופתנו הדרך של עבודת ה' נמצא גם אצל האנשים הנמוכים ביותר כמו שהיה בדורות הקודמים אצל הצדיקים האמיתיים. הקב"ה לוקח את זכות ה-6 מליון נשמות שמתו על קדוש השם בשואה. נשמות אלו נותנים כח בבריאה עד שאפילו האנשים הנמוכים ביותר יבינו בבהירות את הדרך האמיתי בעבודת השי"ת. כמו הצדיקים האמיתיים בדורות הקודמים.

הקב"ה צריך בעיקר את ה' "נשמת כל חי" הנשמות של אלו שחיים עלי אדמות וזה אין לו, כי כל אחד מחפש את האינטרסים שלו ולא את "תברך את שמך ה' אלקינו". ומכון שמחפש את האינטרסים שלו אין להקב"ה דרך אחרת להביא את האדם לעבודת ה' אלא דרך הסבל והיסורים.

כאשר הקב"ה מתגלה לאדם דרך הסבל והיסורים צריך האדם לדעת ולהכיר שהכל לטובה. ובעצם עיקר התביעה שהאדם נתבע הוא להגיע להכרה ולראות כמציאות ברורה ופשוטה שהסבל הוא טוב. וכאשר קולט שהסבל הוא טוב הסבל כאילו נעלם וממילא אין סבל כלל. כי האדם מתעלה בשרשו, ובשורש אין רע כמו שכתוב מפי עליון לא תצא הרע.

החסרון בחברותא שאין כל רצון להתעלות ואפילו אם בשעה שנדברים יש איזה שאיפה להתעלות. אלא שאח"כ כל אחד הולך לדרכו נמשכים לטבעיות המושך את האדם מטה מטה לתוך עומק מציאות האדם.

העוורון של האדם אשר נמשך אחר טבעו הוא עד כדי כך שאינו מרגיש כמה מפסיד

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

על אהבת ראש השנה

עולם" כיום בריאת העולם לפני החטא, ולכן הרבה עקרות נפקדו עמה.

"ותפתח את ספר הזכרונות ומאליו יקרא" (פיוט ונתנה תוקף) - כשפותח את מוחו שהוא ספר הזכרונות דהיינו שחי עם מחשבות לבו, ואז הרי הוא חי בכאב, כי "יצר לב האדם רע מנעוריו", ואז הדביקות נקראת מאליו.

ברכות סא: - "בשעה שהוציאו את ר' עקיבא להריגה זמן ק"ש היה והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל והיה מקבל עליו עול מלכות שמים, אמרו לו תלמידיו רבינו עד כאן?! אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו. היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד". - והכוונה היא כשר' עקיבא אמר בפיו "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", לא היה בחינה של דיבור כי הדיבור הוא פעולה, ולפי ערך מדריגת דביקותו של רבי עקיבא - הדיבור הוא חסרון, אלא שתלמידיו השיגו דביקותו ברגע זה עם בורא עולם בבחי' "יצאה נשמתו באחד", ולא שרבי עקיבא אמר את זה.

"היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים" - ראש השנה הוא בבחינת "הרת-עולם", כיום בריאת העולם לפני החטא, כי לפני חטא עץ הדעת לא היה רחמים, שהרי הקב"ה ברא את העולם במדת הדין, וזה גם התכלית, שנשוב כלפני חטא עץ הדעת, ויהיה תפילתנו בביטול כזה בחי' "חוצפא כלפי שמיא" ואז לא צריך להגיע לרחמים כמו לפני חטא עץ הדעת שלא היה רחמים, "בראשית ברא אלקים" במדת הדין - וזה פי' "היום הרת עולם", שר"ה הוא בחי' הרת עולם, לפני החטא שלא היה צריך להגיע לרחמים, רק "היום יעמיד במשפט" בחי' דין, "חוצפא כלפי שמיא", וזה פי' כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב, שנגיע לבחי' משפט בחי' "אלוקי יעקב".

"וה' פקד את שרה כאשר אמר", (בראשית כ"א א') ובמד"ר (נ"ג, י"ב) "בשעה שנפקדה שרה אמנו הרבה עקרות נפקדו עמה", כי פקידת שרה אמנו ע"ה היה ע"י שהגיעה לשלימות "שהיה אברהם טפל לשרה בנביאות" (וירא כ"א יב' ברש"י), ולא היה עליה שום קטרוג שהגיעה לבחי' "היום הרת

המשך פנינים יקרים

חודש אלול שניתקן לתשובה קודם ר"ה שהיא קבלת עול מלכותו יתברך כמ"ש אמרו לפני מלכות וכו', ואיתא דמאן דכפות באחרא אינו יכול לקבל עליו עומ"ש לכן צריכין בחודש זה לצאת משיעבוד סט"א ויצה"ר להיות נקי לקבל עומ"ש, וזה ג"כ הקדמת מחיית עמלק קודם מצות בכורים שהיא קבלת עומ"ש.

(שפת אמת)

אם בשמאל דחית קרבהו בימין (פליחות), בב' מיני הדרכות מדריך השי"ת ומטה את האדם מדריך רעה לדרך טובה יש אשר ביד חזקה ובחימה שפוכה תיסרנו ה' ומתורתו ילמדנו ויש אשר ישפכו השי"ת משמים שפע שבע רצון מלא ברכות ה', ועי"כ יתעורר בתשובה, ויאמר נא ישראל אלכה אחרי שומרי ומצילי נותן לחמי פשתי וצמרי, תפלתנו קרבהו בימין רמז למדת החסד לא שבנו מטעותינו ובשמאל דחיתו ע"י שליטת מידת הדין וממילא נדחינו יותר ויותר עשה נא זאת איפוא קרבנו אליך ברחמים המרומים בימין...

מנהג ישראל לומר הי"ג מדות דרחמים וכשמתעוררים הרחמים העליונים מצמיח במלכות שמים סוד מלכות דוד, ומובא בספרי קבלה שהוא בסוד משגב לעתות בצרה שנמשכים הרחמים והחסדים למרכבה שלמה שנתהפך מצרה לרצה...

י"ג מדות דרחמים נמתקו הדינים מפרשת העקידה כמ"ש וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בקרניו, והכוונה שעל ידי מעשה העקידה נמתקו הדינים דפחד יצחק שנתעוררו י"ג מדות דרחמים והבן. (ברית כהונת עולם)

בברייתא דרבי ישמעאל אמר בסוף וכאן שני כתובים עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם. הנה כתבו וכאן במקום וכן, והנה בגמ' (יומא פו) רמינן נאמר ונקא ונאמר לא ינקא הא כיצד מנקא לשבים ואינו מנקא לשאינם שוים, ולמדו זאת ממש"כ (במכילת ז) בפסוקי מי א-ל כמוך המכוונות לי"ג מדות רמז אל התשובה שקדמה לעולם והוא המכריע כי הכל תלוי בתשובה כמי שאמר התנא ונקא לא ינקא הנראה כסותרין והיינו מימי קדם הרומז על התשובה שנבראת קדם לעולם.

במנחה בשבת עת רצון וכן בחודש אלול ימי רצון, וצ"ב הלא השי"ת אין בו שינוי והוא למעלה מן הזמן, רק הפירוש שהשוני הוא בהזמן שיש עת רצון שהזמן יכול לקבל הרצון והשפע מהנקודה שלמעלה מן הזמן וכו' וכן בחודש אלול קודם התחדשות השנה החדשה ולכן אז עת רצון שיכולין להתדבק גם בעוה"ז במה שלמעלה.

מרובים צרכי עמך ודעתם קצרה וכו' מי שמקיים והגית בו יומם ולילה אין צרכיו מרובים, כי צדיק אוכל לשובע נפשו ולא להתענג ולהתעדן, אבל מי שמשולל מדעת יבקש וירדוף אחר התענוגים, וזהו צרכי עמך מרובים כי אינם מסתפקים במועט לפי שדעתם קצרה בקשתנו להשתעשע בשעשועי אורייתא וטוב לנו. (באר שמואל)

תהלים ק, ב: הוא עשנו ולא אנחנו - קרי ולו אנחנו - כתיב, הכוונה על חודש אלול, ופירושו כפי מה שלא אנחנו כן לו אנחנו כי בגסות אין אני והוא יכולין לדור, צאן מרעיתו כי הוא ר"ה למעשר בהמה, ובפשטות ע"י הביטול שנעשין כל הדברים לא והכל וריק בעיני האדם, וצריך כל אדם להגביר גם נפש הבהמית שבו להשי"ת, וזהו שופטים בבחינת השכל ויגיעה בתורה ושומרים להכניע הגוף. (שפת אמת)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

02 - 5829688 ☎ פקס: 02 - 5325477

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

